

O mișcare logică a personajelor, o scenografie cuminte...

Despre cum rămîn clasicii în bibliotecă

Alături de *Hangița*, ba chiar depășind-o, *Bădăranii* este comedia lui Goldoni care în ultima jumătate de secol s-a bucurat, la noi, de cea mai mare popularitate. Cum știm, această popularitate se datorează unei montări excepționale, aparținând lui Sică Alexandrescu, montare de un răsunător succes în țară și în străinătate, înregistrată, difuzată pe disc, filmată, un bun al nostru, al tuturor. Magistralele creații ale lui Alexandru Giugaru, Grigore Vasiliu-Birlic, George Calboreanu, Radu Beligan, Cella Dima, Carmen Stănescu, Silvia Dumitrescu-Timică, și ale celorlalți au rămas și vor rămâne, neîndoielnic, în fondul de aur al teatrului românesc. După câteva decenii, inițiativa aceleiași scene a Naționalului bucureștean de a readuce la rampă marele succes de odinioară e un act de curaj, dar și de

firese orgoliu, pentru o instituție atât de prestigioasă.

Numai că, inevitabil, comparația se impune chiar și fără voia spectatorului. Avem în față o echipă de actori de incontestabil talent, cu profiluri bine constituite în conștiința publicului. Este însă alcătuirea unei distribuții de vedete o rețetă sigură pentru reinvierea unei comedii de neuitat? Aici intervine îndoiala. Jumătate din răspuns ar fi afirmativ publicul, fie acasă, fie în turnee, îi așteaptă cu plăcere pe actorii celebri astăzi, în amintirea celor celebri ieri. Pe de altă parte, asumându-și riscul comparației, Naționalul are de depășit o șchetă foarte înaltă. Ar fi fost de așteptat o montare în spirit și nu în literă, pentru un public al anilor 80, nu al anilor 50. Efortul de a găsi o soluție proaspătă, revigorantă, e absent cu desăvârșire, regia (Victor Moldovan) mulțumindu-se să asigure o mișcare logică personajelor și relațiilor, și un teren — vag — de desfășurare umorului, pe care fiecare actor îl aduce cu sine, după posibilități. Scenografia e cuminte, curățică în cea mai mare parte (căci îi mai scapă unele îngroșări la costume), ne-vinovată de nici o subtilitate (Diana Ioan).

Așadar, ceea ce contează e distribuția. Inegală, cu toate că ansamblul e, pină la urmă, agreabil. O compoziție cu un contur comic mai reliefat (posac, grobian, dar și plin de șiretenie) propune Matei Alexandru în jupinul Simon, secondat cu forța binecunoscută de Ileana Stana Ionescu (Marina). Mihai Fotino creionează un Canciano într-o subliniată abulie de Stan Laurel, parafrază pe care publicul o recunoaște ușor și o gustă din plin. Ioana Bulcă (într-o pasă vocală îngrijorătoare) trudește să dea prea isteței Felice un farmec care apare destul

BĂDĂRANII de CARLO GOLDONI ●
TEATRUL NAȚIONAL din BUCUREȘTI ● Data premierei : 30 septembrie 1988 ● Regia : VICTOR MOLDOVAN ● Scenografia : DIANA IOAN ● Distribuția : MARIAN HUDAC (Lunardo), SIMONA BONDOC (Margarița), MATEI ALEXANDRU (Simon), ILEANA STANA IONESCU (Marina), RODICA POPESCU BITĂNESCU (Lucietta), MIHAI FOTINO (Canciano), IOANA BULCĂ (Felice), ALEXANDRU HASNAȘ (Maurizio), MATEI GHEORGHIU (Riccardo), VASILE FILIPESCU (Filipetto).

de chinuit. Corecți și eleganti, Marian Hudac (Lunardo), Simona Bondoc (Margarita), Matei Gheorghiu (contele Riccardo), Alexandru Hasnaș, în jupin Maurizio, se mișcă obositor, cu o vervă prea abundentă, iar Vasile Filipescu își însușește credibil rolul candidului Filipetto, cu oarecare haz natural. Distribuirea în Lucieta a acestei atit de experimentate actrițe de comedie care este Rodica Popescu Bitănescu vine într-un fel de la sine, doar că puțin cam lîrziu. Actrița face o dată în plus dovada spontaneității și talentului său, și totuși relația cu Filipetto nu pare să se închege decît accep-tînd convenția.

Spectacolul are o fiuență a lui, o „normalitate” asigurată de capetele de afiș. El nu alunecă în bufonerie, își păstrează bunul-gust, dar nici nu are strălucirea marii comedii care se voia. Curajul de a monta din nou un asemenea text se cerea dublat, cu siguranță, și de îndrăzneala unei viziuni care să scuture impresia de banal. În felul său, el este un test edificator despre dorul clasicilor de a coborî din bibliotecă.

Daniela ANA

Reabilitarea prologului

Femeia îndărătnică reprezintă nu numai un succes de public, ci și o reabilitare a tinerilor actori de la Sfîntu Gheorghie. Spectacolul are ținută, spectatorii

FEMEIA ÎNDĂRĂTNICĂ de SHAKESPEARE ● **TEATRUL** din SFÎNTU GHEORGHE ● **Data premierei:** 15 iulie 1988 ● **Regia:** MIRCEA CORNIȘTEANU ● **Decoruri și costume:** MIRCEA RIBINSCHI ● **Distribuția:** SEBASTIAN COMĂNICI (Cristofor Sly); LILIANA PANĂ (Circumăreasa); ANTON FILIP (Întîiul actor); LUCIAN NUȚĂ („Sotia” lui Sly); CONSTANTIN COTIMANIS (Petruchio); OANA ȘTEFĂNESCU (Catarina); MIHAI DOBRE (Baptista); CONSTANTIN FLORESCU (Gremio); BOGDAN CARAGEA (Lucentio); DORIN ANDONE (Tranio); FLORIN CHIRIAC (Hortensio); TEODORA MAREȘ (Bianca); IONEL MIHĂILESCU (Grumio); LUCIAN NUȚĂ (Biondello); ANTON FILIP (Vincentio); DAN TURBATU (Curtis, Un pedagog); RADU CIOROIANU (Croitorul); GABRIELA GÎRLONȚA (O văduvă).

sînt încîntați, interpreții joacă dezinvolt, cu vădită plăcere.

Regizorul a avut fericita idee de a începe cu prologul (de atîtea ori omis în alte montări), ba mai mult, bețivanul Cristofor Sly nu se mărginește să urmărească evoluția „actorilor”, ci intervine în acțiune, repetînd replici și dînd noi sensuri unor scene, ceea ce permite o mare libertate de interpretare, accente comice mai acute și o coregrafie scenică plină de fantezie. Este un „spectacol în spectacol” sugerînd abil scena elisabetană.

Desigur, greul aparține celor două personaje principale, Petruchio, cel care izbutește s-o facă pe Catarina cea năbădăioasă blîndă ca un mielușel, și Catarinei, „femeie îndărătnică”, „scorpie” imblînzită prin voința soțului ei. „Voi fi poruncitor pe cît e ea de orgolioasă” — rostește Petruchio, iar lungul și al celor mai bizare nonsensuri născocite cu scopul de a zdruncina voința Catarinei sfîrșește printr-o solidă înțelegere. Raportul de forțe între cei doi devine, treptat, un raport intim de afecțiune și seducție.

Constantin Cotimanis oferă lui Petruchio forță și șiretenie, vigoare și căldură, ironie subtilă și ton grobian, înțelegere și lirism, iar Oana Ștefănescu aduce Catarinei un simbur de „nebulie”, o tragică suferință, un fior de sinceritate, cu remarcabile schimbări de registru.

Din restul distribuției se remarcă Mihai Dobre (Baptista), îndureratul tată ofensat de purtarea fiicei (mai apoi și a ginerelui), mirat de transformările la care asistă, și, mai ales, Ionel Mihăilescu, înruchipindu-l pe Grumio în modalitatea comediei dell'arte, cu performanțele specifice genului. Lucian Nuță (Biondello) a găsit masca personajului, dar nu și resursele valorificării ei scenice; Teodora Mareș (Bianca) este corectă, dar nu reprezintă antiteza surorii sale, nici în prima parte, nici în final. Incadrîndu-se în stilul unitar al spectacolului, Constantin Florescu (Gremio), Bogdan Caragea (Lucentio), Dorin Andone (Tranio), Florin Chiriac (Hortensio), Anton Filip (Vincentio), Dan Turbatu (Curtis), Radu Cioroianu (Croitorul) și Gabriela Gîrlonța (o văduvă) aduc contribuții pe măsura partiturii fiecăruia. Pentru firescul cu care dă viață dificilului personaj, se cuvine să-l menționăm pe Sebastian Comănici (Cristofor Sly).

Colaborarea cu regizorul Mircea Cornișteanu s-a dovedit fructuoasă pentru colectiv, notabile fiind siguranța și fantezia cu care conduce acțiunea, demonstrînd totodată respect pentru opera lui Shakespeare. Mircea Ribinschi ne oferă un cadru scenic plăcut și funcțional, ce contribuie substanțial la cursivitatea spectacolului.

Mihai CRIȘAN